

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Jespersen, Emil FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-07-09)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Jespersen, Emil FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-07-09)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 212. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030086.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Samme.
Viborg, 9. Juli 1871.

Min kjære Emil! Tak for Dit Brev, som kom igaar Aftes, som jeg læste først ene og saa for de Andre! Du har længe været mig saa kjær som et af mine egne Børn, og jeg kan see Dig heelt ind i Sjælen, naar Du taler eller skriver. Jeg tænker, Du kan gjøre mig Gjengjæld, naar jeg maae skrive kort og tilsyneladende koldt. Din Tilstand, saaledes som Du beskriver den, er ikke anderledes end jeg havde forestillet mig, om jeg end havde ønsket mig den allerede lidt mere lettet; jeg har havt en Fornemmelse af, hvordan Du havde det. Men jeg har slet ikke været urolig for Dig, og beder Dig fremfor Alt: vær Du det ikke heller! I en af vore ældgamle Psalmer — Du seer, jeg elsker gamle Psalmer, og denne („Et trofast Hjerte, o Herre min“) særlig — er der et Vers:

Den Kjærlighed, Du har til mig.

Har os tilsammen bundet.

Nu kommer den Djævel med sin Sving,
Han siger, han vil have vundet.

Du er jo ei — den falske Vei;
Jeg veed det vist, Du sviger mig ei,
Lad mig Din Hjælp befinde!

Læg Mærke til det, og til de to „Du“ ; saa forstaaer Du, at Du ikke skal gruble over Din Kjærlighed til ham, som kun er No. 2. Det kan være tungt at savne Fornemmelsen af den; men at dette Savn er noget Ondt, vil kun den Onde bilde os ind. At Veien skal være trang, nu paa en anden Maade end tidligere, det forstaaer Du; men det var den jo ikke, naar Trængslen kun var udvortes, — indvortes kunde Du aande let og frit. Læs i David! der er Omqvædet stadig: „hvorlænge! s. 213 hvorfor staaer Du saa langt borte! hvorfor skjuler Du Dit Ansigt!“ og Høidepunktet: „hvorfor har Du forladt mig!“ kommer igjen i det nye Testamente. — Ja, Du veed det Altsammen; — men just deri bestaaer Prøven, at al den velbekjendte Trøst kommer ind i en Taage. Og jeg mener kun: ængst Dig ikke derover! Mon han nu ikke idag har hjulpet Dig at drage Din Dræt? jeg tænkte meget paa Dig i Kirken. — Det er mig et godt Tegn, at Du har Glæde af Ethiken. Jeg har erfaret, hvor stor Glæde, ja Trøst, der ligger i den. Det er vel oftest smaae enkelte Ord, der blive til Solstraaler, naar det er mørkt; men det Rette, hvori der er Hold, er dog en omfattende, sammenhængende Betragtning af det Hele, saaledes som jeg ikke andensteds har fundet den som her, og de smaae Ord gjøre dog kun deres Virkning, fordi de indeholde en saadan i sig og minde om den. Men det er ikke altid let, naar Livet er i Bølgegang, at sætte sig hen og anstille en Betragtning over Sammenhængen deri, og derfor var det mig en Glæde at læse, at Du kan det, og kan længes efter at komme dertil. — — —